

A melankolikus személyiség típus

Jelmondat: „Semmi sem lehet elég tökéletes.”

A melankolikus személyiség típus a nagybetűs **Gondolkodó**. Alaposan **elemez**, és ismét rendszerbe rak, újra meg újra **harmóniára törekszik**. Ez a személyiség típus olyan összefüggésekre jön rá, melyek más típusok számára többnyire elképzelhetetlenek. **Ő meg akarja érteni a dolgok működését**, a történések miértjét. Ennek és gazdag képzelőerejének köszönhetően a melankolikus személyiség típus képviselői között találunk világhírű képzőművészeket, írókat, költőket, zenészeket, színészeket ugyanúgy, mint matematikusokat, filozófusokat, orvosokat, építészeket, régészeket, kutatókat, feltalálókat – és a sort még hosszasan folytathatnánk.

A szangvinikus személyiség típussal szemben, aki mindenbe belefog, csak hogy azokat félbehagyja, a melankolikus csak néhány dologgal szeret foglalkozni, de **amit elkezd, azt igyekszik tökélyre vinni**. Ez a személyiség típus az életének legtöbb területén **komoly és rendszerezett**. Napjait **tervszerűen, céltudatosan éli**, megjelenése harmonikus. A melankolikus személyiség típus ruhái tiszták, vasaltak és jól illenek egymáshoz. Hajviselete ápolts, környezete rendezett. Különös gondossággal **ügyel a részletekre**.

A legtöbbünkre ráfér, hogy legyen körülöttünk egy igazi melankolikus személyiség típusú ember, akinek **van ízlése, szépérzéke**, és veleszületett igényességgel tartja rendben a környezetét. A bonyodalmak ennél a személyiség típusnál is akkor jelentkeznek, amikor túlzásba viszi az erősségeit. Egy végletes melankolikkal ugyanúgy nem könnyű együtt élni, mint a többi személyiség típus szélsőségeivel: a szétszórt szangvinikkal, a zsarnok kolerikkal, vagy az álmatag flegmatikkal.

Más személyiség típusok számára sokszor érthetetlen, hogy egy ilyen különleges és gazdag lelkű személyiség miért gyötrődik ennyit. Annál is inkább, mert a melankolikus személyiség típusok többségét igen jó humorral áldotta meg az Ég. Ez nem csoda, ha figyelembe vesszük, hogy érdekli a dolgok háttere, a részletek, és képes is ezeket fejben tartani. Így aztán nagyon érdekes képzettársításokra képes. Míg a szangvinikus spontán reakciókkal tud mulattatni, addig az ő személyiség típusa intelligens, elgondolkodtató szellemességekben mutatkozik meg.

Sajnos a melankolikus személyiség típus **befelé fordulása és önelemzése** miatt könnyen válik képzelt beteggé, illetve kisebb-nagyobb mértékben depresszióssá. Ennek ellenére olykor a melankolikus is tud „laza” lenni, de ez sokkal kevésbé felszabadult állapot, mint egy szangvinikus személyiség típusnál.

Mint mondtuk, mindkét személyiség típus tagjai erősen érzelmi lények, míg azonban a szangvinikusnak akár percről percre változik a hangulata, addig a melankolikus **érzelmei lassan jönnek létre** – ezután viszont legalább olyan erősek, és általában jóval tartósabbak. Különösen igaz ez a negatív érzések (szomorúság, düh, aggodás)

esetében. Miközben ugyanis a szangvinikus személyiség típus gyermeki vigyorral élvezi a saját temperamentumát (kacag a saját bolondságain is), addig ő sokszor igen nehezen viseli az állandó aggodalmaskodás terheit.

Mivel ez a személyiség típus erősen befelé forduló alkat, ő elsősorban **magában tépelődik**, ami persze nem azt jelenti, hogy egyáltalán nem látszanak rajta érzelmek – a rossz kedve például igencsak észrevehető. Amikor melankolikus személyiség típusú emberrel találkozunk, tapasztalhatjuk, hogy kezdetben elég nehezen enged közel magához. Mégis, nagyon megéri a „munkát”, hogy bensőséges kapcsolatba kerüljünk vele, mert ilyenkor derül ki, mennyire **mélyen érző, csupa szív személyiség**, aki az érzelmek széles skáláját éli meg.